

Arnhem, 22 januari 2023

Lieve Jacinda,

Blue Monday is dit jaar ongemerkt aan me voorbij gegaan.

Niet omdat ik nou zo vrolijk was,
maar omdat deze volgens sommigen somberste dag
zich weinig onderscheidde van de dagen erop volgend of eraan vooraf.

Het is heel erg januari deze week,
de wolfsmaand,
genoemd naar de god van einde en begin.

Voor zzp'ers ook de maand van de voorlopige belastingaanslag.
Altijd een feest.

De winter doet een poging om te sneeuwen,
maar de meeste vlokken laten zich al snel verdrijven door de regen.

Als de sneeuw zelf al niet nat is.

Wie op sterren navigeert verdwaalt onder bewolking.
En in januari is de horizon al zo ver weg.

Geen maand die met licht strooit
of van warmte straalt, nee,
we moeten zelf op zoek naar het verheugen,
liefst naar het haalbare verheugen.

Dus - verheug ik mij in het lied
van stapvoets voorbijzingende elektrische auto's.

In de warmte van een zakje vers gebrande cashewnoten op de markt.

Ik verheug mij in het slaapdrunken mompelen van mijn dochter
die me vastklemt en grapjes probeert te maken
wanneer ik haar 's nachts naar de wc til.

Ik verheug me wanneer ik vanuit een Limburgse trein drie herten zie
op een veld waarop de sneeuw is blijven plakken.

Ik verheug me in de sneeuwkllokjes, roodborstjes en de paaseitjes
die de pepernoten hebben verdrongen in de schappen.

En die ik stiekem al wat in de tuin verstop.

Januari is genoemd naar de god van einde en begin.

Misschien, Jacinda, stop jij als premier van Nieuw-Zeeland
om weer te beginnen met leven – ik kan me dat zo goed voorstellen.

En al is januari waar jij woont een jaloersmakend stuk zonniger dan hier;
zon alleen is niet genoeg om het donker te verdrijven.

Dus ik hoop dat jij ook weer ruimte vindt om je te verheugen.